opusdei.org

Homilia de l'Eucaristia a Andorra

Els sants estan vius, viuen ja en Crist, legítimament, i alhora són contemporanis nostres. Sant Josepmaria segueix viu en la Prelatura, en els sacerdots de la Prelatura i en les seves obres educatives, apostòliques i caritatives.

16/12/2002

En nom del senyor Arquebisbe i Príncep Episcopal, Excel·lència

Reverendíssima, Mons. Joan Martí Alanis, i en el llur propi, una salutació ben cordial a tots els qui avui us heu aplegat en aquesta parròquia estimada de Sant Esteve. Estimat senyor arxiprest, il·lustríssim senyor Vicari General de la Prelatura de l'Opus Dei a Catalunya i Andorra, preveres, autoritats andorranes, germanes i germans en el Senyor.

Estem celebrant amb molt de goig la solemnitat de nostre Senyor Jesucrist Rei de l'Univers, iniciada ja pel Papa Pius XI, i que ara clou l'any litúrgic i vol recollir, com en una nova epifania, la lloança i la proclamació de la grandesa del Senyor, que és adorat pels reis i per tots els pobles i nacions. Alhora, en aquesta festa proclamem que el seu regne és un regne de pau i justícia, de vida de veritat i d'amor, és el regne que ell ve a iniciar, és el que demanem en el Parenostre, l'oració distintiva dels

cristians: Pare, que vingui a nosaltres el vostre regne.

La litúrgia de la paraula ens ha presentat el Crist com el pastor de tota la humanitat i, a la vegada, el jutge suprem de vius i de morts. Assegut al tron de la seva glòria, Jesús separarà els qui aniran a parar al regne dels qui no hi podran accedir, de la mateixa manera que un bon pastor al final del dia, entrant a casa, separa les ovelles de les cabres. D'aquesta manera, Crist retornarà el regne de Déu al Pare perquè aquest ho sigui tot en tots, com ens deia la segona lectura. Que belles i commovedores alhora que exigents i clares que són les paraules de Jesús: “Tot allò que féreu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu en a mi". Estimem-nos: aquesta és una gran pàgina de la Cristologia, com ens diu el Papa Joan Pau II a la Novo Millennio Ineunte. Hem de ser

testimonis d'aquest amor enmig del món, ja que d'això rau la vida eterna: estimar per sempre i ser estimats per sempre i assemblar-nos a Déu, que és Amor. Al final de la vida serem jutjats per l'amor.

Deia sant Josepmaria Escrivà: “Tot per amor. Aquest és el camí de la santedat, de la felicitat. Des d'aquest punt de mira fes front les teves tasques intel·lectuals, les ocupacions més altes de l'Esperit i les coses més arran de terra, aquelles que necessàriament tots hem de complir i lliurar alegre i amb pau". Tot per amor. Un clam que avui s'hi adequa. Els sants reflecteixen com en un espill la glòria, la lloança que Déu es mereix.

Avui també ens aplega en aquesta església arxiprestal d'Andorra la celebració de la solemne acció de gràcies que tot el Principat d'Andorra i tot el nostre Bisbat d'Urgell eleven a

Déu, al Pare, de qui provenen tots els dons per la recent canonització d'un fill sacerdot de la veïna diòcesi de Barbastre, sant Josepmaria Escrivà de Balaguer. És un deure i un gran goig poder donar gràcies pels favors i les mercès obtingudes de Déu, i aquesta n'és una de ben esperada.

Sant Josepmaria va estar precisament vinculat al nostre bisbat, en aquesta mateixa parròquia, quan el 1937 va haver d'escapar-se de la terrible persecució religiosa que hi va haver a Espanya, i trobar acolliment i fraternitat cristiana en la diòcesi d'Urgell, en el Principat d'Andorra. Ho deixà escrit en una relació plena d'interès, de la qual se'ns acaba de parlar en l'acte acadèmic que ha tingut lloc just abans d'aquesta Eucaristia. També hi vingué el 1943 en una ocasió molt mes festiva, la solemne pressa de possessió del Copríncep Episcopal, el nostre venerable predecessor

monsenyor Ramon Iglésias i Navarri, que els uní una bona i estreta amistat de la qual també avui en donem gràcies. L'Església universal, i en ella la que peregrina a Urgell i Andorra, s'alegra en veure coronats els fruits d'un fill de Déu, bon sacerdot, que fou sempre fidel al seu baptisme i als compromisos sacerdotals fins a l'heroïcitat i la santedat.

Déu és l'únic sant i la font de tota santedat. Avui, en la festa de Crist Rei, ens en adonem, l'adorem humilment, respectuosament, devotament. Però una canonització proclama la santedat d'un cristià donant-li a Déu el màxim honor, ja que és de la seva acció santificadora que els sants han participat al llarg de llurs vides. Venerant i encomanant-nos als sants manifestem el nostre amor a Déu i a la seva Providència sobre tots nosaltres, i demanem poder-los imitar en les seves virtuts, tant els

membres de la Prelatura Personal –és molt evident– però també tots els catòlics: un sant ja és de tots. Ho agraïm a la Prelatura, els qui fan viu avui el seu carisma entre nosaltres, molt especialment els sacerdots de la Prelatura i l'Excel·lentíssim i Reverendíssim Prelat.

Els sants estan vius, no van quedar en el record passat, viuen ja en Crist, legítimament, i alhora són contemporanis nostres. Sant Josepmaria segueix viu en la Prelatura, en els sacerdots de la Prelatura i en les seves obres educatives, apostòliques i caritatives que aquesta Prelatura inspira i acompanya en molts d'altres cercles de persones, més enllà, fins i tot gent no catòlica que també troben en els seus escrits inspiració i llum. En ell hi trobem un gran creient que es va deixar conduir per Crist en tota la seva activitat.

És el Crist que passa, que sempre passa per les nostres vides i per les de totes les generacions de persones, com passà per la seva creu, i com un Zaqueu contemporani nostre. També ell es deixà captivar per aquell gran rabí de Natzareth. Allí a on és necessari donar testimoni del Senyor ressuscitat, enmig dels deures de cada dia, allí està cridat tot cristià a ser rostre de l'Església misericordiosa que irradia la caritat de Crist. És temps d'acció de gràcies doncs, per la canonització d'aquest sant i per la confirmació eclesial del seu carisma.

Ell, dins d'una història de gran tradició, va ser un dels precursors del capítol cinquè de la constitució dogmàtica sobre l'Església del Concili Vaticà II, del qual s'acaben de complir els 40 anys del seu inici, i que proclama aquest text: “Tots els cristians estan cridats a la santedat". Proclama també que aquesta

santedat és una i la mateixa per a tots, encara que cada cristià l'ha de buscar segons el propi do. Coses que ara les sentim i ens assemblen totalment adquirides, però, en els anys 30 del segle passat i en els anys 60 han estat novetat.

La teologia del laïcat que sant Josepmaria volia expandir, s'inscriu en el corrent de la vocació universal a la santedat, pel fet del seu baptisme: l'horitzó existencial de tot cristià és ja la santedat. En aquest aspecte no hi cap distinció entre el fidels pel seu estat, condició, o de funció en l'Església. La santedat en tan que tal és per a tots; no n'hi ha classes de santedat; si de cas diferents camins, per cadascú el seu, que condueixen a l'única santedat que és la del sant evangeli. “La santedat gran –com s'expressava sant Josepmaria– està en el fet de complir els deures petits de cada moment". “Primer oració, després expiació, i en

tercer lloc, molt en tercer lloc, acció". I encara a Forja –aquestes eren cites de Camí– diu: “La santedat personal no és una entelèquia, sinó una realitat precisa, divina i humana, que es manifesta constantment en fets d'amor de cada dia".

“La vida habitual d'un cristià que té fe, solia afirmar sant Josepmaria –precisa el Papa– quan treballa o descansa, quan resa o quan dorm, en tot moment és una vida en la qual sempre hi és present. Aquesta visió sobrenatural de l'existència obre un horitzó extraordinàriament ric de perspectives salvífiques, perquè també en el context aparentment monòton dels esdeveniments de cada dia, Ell està proper a nosaltres, i nosaltres volem cooperar en el seu pla de salvació. Per tant, es comprèn més fàcilment allò que afirma el Vaticà II: que el missatge no aparta els homes de la construcció del món, sinó que els obliga més a dur a terme

això com un deure". Amb aquestes i amb d'altres paraules ho recordava el Papa Joan Pau II a l'homilia de la canonització, tot recordant l'ideal de sant Josepmaria: “Eleveu el mon cap a Déu i transformeu-lo des de dins, heus ací l'ideal que el sant fundador us indica, estimats germans i germanes que avui us alegreu de la seva elevació a la glòria dels altars. Seguint les seves petjades, difoneu en la societat, sense distinció de raça, classe, cultura o edat, la consciència que tots estem cridats a la santedat. Esforcem-nos per ser sants nosaltres mateixos en primer lloc, conreant un estil evangèlic d'humilitat i de servei, d'abandó en la providència i d'escolta constant del seu esperit".

Com s'ha dit, sant Josepmaria fou un contemporani de nosaltres. Ell viu en el Crist i el tenim a prop en el seu missatge, en el seus textos, però especialment en el carisma que sobreviu en l'Obra. Ell ha estat un

contemplatiu del rostre de Crist. La seva profunda unió amb el Senyor explica el dinamisme apostòlic que ha caracteritzat la seva existència. Aquesta ha de ser també l'existència de l'Obra. Per això, l'Esperit Sant ens ofereix l'exemple i la predicació de sant Josepmaria, un punt de referència segur per la nova evangelització que hem de fer tots els cristians, tots, siguem o no de l'Obra, més o menys vinculats amb d'altres vocacions o potser amb d'altres carismes que el Senyor ens hagi regalat. Però sempre hem de treballar per la nova evangelització a la qual el Papa ens convoca. I l'exemple de sant Josepmaria és lluminós per aquest treball.

Pensant en els andorrans, a tots els d'Urgell que se senten oberts al carisma de l'Opus Dei, crec que és oportú avui i aquí recordar el que va dir Mons. Echevarría, Prelat de l'Opus Dei, a la darrera Missa d'acció

de gràcies per la canonització de sant Josepmaria Escrivà, celebrada a la basílica romana de Sant Eugeni, la tarda del 10 d'octubre. Va exhortar els fidels amb aquesta pregunta: “I ara, després d'aquests dies intensos viscuts a Roma, en els quals hem pogut experimentar la meravella de la universalitat de l'Església, en aquesta preciosa Església, que és l'Opus Dei, ¿com, d'ara en endavant, he de viure la meva vida?". Jo us he dit: ara comença una nova etapa en la vida l'Opus Dei, en la vida de cadascun dels seus membres; una etapa d'un amor més profund a Déu, d'un zel apostòlic mes constant, d'un servei més generós a tota l'Església i a tota la humanitat; una etapa, en definitiva, de fidelitat més plena a l'Esperit de santificació enmig del mon que ell ens ha deixat en herència. Amb unes altres paraules, buscar cada dia la conversió personal.

Aquestes paraules són un ressò d'allò que va dir sant Agustí en un dels seus sermons: “No t'acontentis mai amb el que ets, si vols arribar a ser un dia allò que encara no ets, perquè allí a on ets, a on et vas considerar satisfet, allí ets vas aturar; si diguessis ja n'hi ha prou, moriries. Creix sempre, progressa sempre, avança sempre". Estimats, ¿sabrem recollir en els inicis del nou segle, en el llindar del tercer mil·lenni del naixement de Crist, la vivència d'aquest carisma que Déu ha regalat a l'Església a través de sant Josepmaria Escrivà?. Els sants, que són testimonis radicals de la fe i de l'amor a Déu, ens continuen invitant a superar la temptació d'una vida rutinària i només preocupada per les coses materials, una vida que es conformés en una felicitat buida i a la llarga sense sentit. És la temptació sempre constant d'un cristianisme tebi, a la carta, segons els nostres gustos, sense atractiu ni color.

Sant Josepmaria, en canvi, ens transmet que és possible i que fa feliç viure la fe amb radicalitat i amb la seva grisor de cada dia, en la quotidianitat. El seu cristianisme és de color viu, pletòric de valors, donador de sentit, de vitalitat en la fidelitat a Crist, a la seva Església, al Sant Pare, als bisbes. Servei, fidelitat, unió amb Crist, estimació pel sagrament de la penitència i de l'Eucaristia, amor, amor. Tot per amor, com diu a Forja. Tenim una gran responsabilitat en vers dels germans més petits, com ens diu l'evangeli avui en la festa de Crist Rei. No podem deixar de seguir-lo pels camins que l'amor sempre sap fer nous. No tinguem por a l'exigència evangèlica de la santedat. Siguem sants com Déu és Sant; siguem perfectes en l'amor com el Pare Celestial és perfecte, no ens conformem amb poc. El nou sant ens diria: us vull sants!. Que Déu ens ajudi, a imitació de sant Josepmaria,

que imploro per Andorra, per tot el bisbat d'Urgell, com pel meu pontificat.

23 de novembre de 2002

pdf | document generat automàticament des de https://opusdei.org/ca-es/article/homilia-de-leucaristia-a-andorra/ (03/02/2026)